

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
 SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
 45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Rugaciune catre Maica Domnului a Sfantului Nicolae Velimirovici

Valuri de patimi ma impresoara; mare necaz si stramtorare imi umplu sufletul o, Intru-tot Sfanta Maica, linisteste sufletul meu cu pacea Fiului tau si alunga deznadejdea si intristarea sufletului meu cu harul Sau. Potoleste furtuna pacatelor mele care ma frig precum un vierme in foc si stinge-i flacarile. Umple-mi inima de bucurie, Preacurata Maica, si imprastie ceata nelegiuirilor mele de la fata mea, caci acestea ma impresoara si ma tulbura. Lumineaza-ma cu lumina Fiului tau. Sufletul meu se simte sfarsit; totul imi este greu, chiar si rugaciunea. Iata-ma, rece ca piatra. Buzele mele soptesc o rugaciune, dar inima mea nu tresalta. Necazurile m-au impresurat de pretutindena. Topeste gheata din jurul sufletului meu si incalzeste-mi inima cu dragostea ta. Nu-mi pun nici o incredere in apararea venita de la oameni, ci ingenunchez dinaintea ta, o, Prea Sfanta Maica si Fecioara. Nu ma alunga de la fata ta, ci primeste rugaciunea robului tau. Tristetea m-a cuprins. Nu mai pot rabda navalirile diavolilor. Nu am nici o aparare; nici nu aflu loc de refugiu, om nenorocit ce sunt. Sunt pururea biruit in lupta aceasta si nu am alta mangaiere decat in tine, Preasfanta Maica. O, nadejdea si apararea tuturor credinciosilor, nu trece cu vederea rugaciunea mea. Amin.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 20 - 26 AUGUST

Vineri 24 AUGUST:

Acatistul Sfantului Nicolae 6.30 PM

Sâmbata 25 AUGUST:

Utrenie, Sfânta Liturghie si Parastas 8.30 AM

Duminica 26 AUGUST:

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
 ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
 WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
 Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
 cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 12-A DUPA RUSALII

In vremea aceea a venit un tânăr la Iisus, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: Bunule Învoățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun, decât numai Unul Dumnezeu. Iar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile. El I-a zis: Care? Iar Iisus i-a răspuns: Să nu ucizi, să nu faci desfrânare, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Zis-a Lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește? Atunci Iisus i-a spus: Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averile tale, dă-le săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi. Însă, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuții. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Auzind, ucenicii s-au uimit foarte mult, zicând: Atunci, cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință. (Matei 19, 16-26)

Copilului se cuvine cea mai adanca reverenta...

O generație nouă de părinți tineri se zbate să-și afle identitatea. Grupuri pe facebook, școli de parenting, cursuri de cultura nașterii ori creșterii maternității și paternității, cursuri de comunicare între părinți, părinți-copii. O țesătură dramatică de nevoi și de răspunsuri, de simplitate și complexitate deopotrivă. Viața Care nu este niciodată simplă, oricât ne-am zbate pentru asta. E momentul să ne gândim dacă nu cumva cel mai bine ar fi, pentru copiii noștri, zic, să acceptăm că nu școala ne face părinți, că nu acumularea de date și informații ne duc la rezultate. Că perfecționismul în creșterea copilului este el însuși un „monstru” antiparenting, un baci informai care dăunează grav sănătății vieții în comuniune, cu drag și simplitate, care constituia, odinioară, câmpul de rezistență al familiei. Disperarea aceasta de a nu greși a tinerilor părinți spune foarte multe despre tensiunea socială în care trăim. Au luat copiii drept o sarcină de pe fișa de post, a responsabilității sociale ori în raport cu bătrânii dinainte, un soi de țintă de împlinire întru viața cotidiană. Se tem să nu fie prea stângaci, de parcă stângăciile părintești nu fac parte din viață. Se tem să nu greșescă în raport cu copiii lor cam unde au greșit părinții lor în raport cu ei, părinții de astăzi. Sunt mereu mișcat văzându-le grija, mă tem uneori pentru echilibrul lor sufletesc. Au înțeles deplin că a avea copil și a-l crește este o chestiune de viață și de moarte, nu ține de programe educaționale externe, ci de un soi de construcție internă a vieții, a relației copilului cu ei și cu lumea. Din care unii îl exclud pe Dumnezeu, semn de înapoiere. Alții îl exultă ca loc, epuizând copiilor inteligența emoțională legată de El. Unii reușind să-L descopere copiilor pe Dumnezeu ca ființă vie, Persoană colegială și în comuniune cu el, copilul părinților săi. Cert este că a crește copilul azi este la fel de greu ca odinioară nu datorită insecurității financiare sau a sărăciei în care ne zbatem, ci a unei insecurități sufletești în care se zbate veacul de acum. Un veac ciudat, în care vorbim fără să comunicăm, vindecăm fără să atingem, scriem fără să mai știi citi, auzim fără a mai asculta...

Cine rămâne însă principalul profesor de crescut copilul? Bunicii? Ei sunt intrigați oricum de orice, niciodată mulțumiți de ceea ce împlinesc tânăra generație, ar fi fost chiar culmea să fie încantați tocmai de creșterea nepoților lor. Le pasă, de aceea sunt exigenți. Zâmbesc atotștiutori și cei care n-au prea fost implicați în creșterea părinților copiilor de azi. Pentru că vârsta și un soi de unitate de generație le oferă un mod de a vedea lumea aceasta răsturnată în valorile ei primare. Nu sunt puține cazurile în care bunicii, insuficient educați în cele ale sufletului, cer ajutorul pentru ca nepoții lor să fie „măi credincioși” decât ei ori copiii lor și le spun, cu riscul de a părea antiparenting, că nepoții lor sunt exact la nivelul la care îngăduie Dumnezeu înțelepciunea de a te bucura de El, că Hristos Domnul nu caută la câte rugăciuni ori participări la Liturghie bifează puștii, ci la câtă bucurie au să ajute furnicile ori vrăbioarele rânite, duc prăjituri porumbeilor ori urmăresc printre gene fibra de clorofilă vie a câte unei frunze frumoase. Pentru că orice educație are în sine o tensiune naturală, pozitivă, roditoare la timp. Probabil că în mine vorbește acum copilul de cartier fără Duminică - căci nu aveam biserică -, dar în niciun caz fără Dumnezeu, căci era atâta frumusețe naturală și omenească în jur încât uitam să trăiesc.

Atunci, veți zice, cine ne învață să ne creștem copilul? Eu zic că el, copilul. Minunea aceea de alcătuire uman- dumnezeiască din care irumpe în viețile noastre o viață nouă, nelimitată la cultura învățării prin copiere, ci asumată prin creativitatea continuă. De când se naște până la moarte, omul omului este învățător

și-i vai de cel ce nu înțelege să învețe de la toate. Copilul nostru este celula de criză în care se nasc toate liniile educaționale, el ne ține de mână în căutarea lui. Aduceți-vă aminte de primul lui moment de febră - cum ne-am adus aminte atunci de toate răutățile noastre, ori de prima bușeală luată în lupta sa cu gravitația pentru a-și câștiga poziția bipedă. Ceea ce îl face astfel, de neprețuit, este voința lui puternică, creșterea personalității sale sub ochii noștri. Plânsul lui, semn al aerului în plămâni, ne liniștește uneori mai mult decât tăcuta irespirație din vremea nopții.

El te învață să-l ascuți, să-l incurajezi privind la el, în ochii lui, pentru că acolo se naște veriga de aur a comunicării din clipa aceea și din toate celelalte, multe, ale creșterii lui. Excelent în intuiție, semn că acesta e darul dintâi al cunoașterii, copilul poartă cu sine rănile noastre, prinde din zbor supărările, simte violența, cade cu cel ce cade și se ridică, asemeni, cu cel ce se ridică. E un „harometru”, un excelent măsurător al liniștii și păcii din casă și din lumea lui. Uneori îl confundăm cu obiectul muncii noastre, obosiți de atât de multă presiune socială. Purtăm spre el disperarea de a supraviețui unui război nesângeros, dar rânitor, ucigător de suflet. Reducem timpul cu el, îl dăm în grija dădăcei electronice - TV, calculator, iphone - și-i rugăm sa nu ne deranjeze când, în fapt, funcția lui educațională este tocmai să deranjeze. Să ceară viață, nu soluții, timp împreună, nu voucheruri ieftine de abonare la frumusețile artificiale ale vieții. Generația mea aici a greșit. în contratimpul în care ne-am crescut copiii, în „întretimpul” în care le-am acordat atenție. Așa ne-am și rânit între noi ca familii, ca perechi alcătuitoare de familii. De aici poate și rana de iubire în care au alunecat generațiile născute din noi. Chiar ne-a furat peisajul înălțimilor rarefiate ale carierei profesionale. Or, copiii, educația în general, nu cere cunoaștere prin carieră a subiectului, ci prin vocație. Nu poți fi părinte de carieră, cum tot au încercat să ne lămurească divele cu fiecare apariție publică alături de copiii lor, ci numai prin vocație. Iar cel ce te cheamă la plinirea vocației nu este lumea în care trăim, ci copilul tău, copilul timpului în care viețuiești.

Copiii ne cer schimbări de mentalitate, de atitudine, de constanță și exigență financiar-socială. Ne temem parcă de ultimii născuți în societatea noastră, facem calcule, analize, diagnoze, multe fiindu- ne înspăimântătoare. Ne purtăm mereu cu ei ca și cum ar fi ultima generație, îi situăm mereu la granița cu Apocalipsa. Ba deseori aud tinerii zicând: nici nu merită să mai aduci pe lume copii într- o lume atât de urâtă. Poate. Dar tocmai ei fac lumea frumoasă, ei o emoționează și transferă din emoția aceea credința că nu e totul pierdut. Ei sunt factorul necunoscut al ecuației umane care face ca lumea să crească în valoare, în demnitate ori discretă frumusețe limpezită de Har.

De aceea merită reamintit, fie și din când în când, vorba latinului de odinioară: Maximum debetur puero reverenda. Copilului se cuvine reverență, plecăciune adâncă. El ridică lumea în palmele sale amirosind a lapte și o restartează mereu în valorile ei fundamentale. Tata și mama fiind două dintre ele, nu singurele, dar extrem de importante. Nu avem voie să uităm însă înțelepciunea ce se pune în sufletul nostru prin gândul teribil de uitatului Bade Cârțan: „Educația unui copil începe cu douăzeci de ani înainte de nașterea lui, prin educația părinților săi”. E vremea să ne creștem unii pe alții, poate mai mult decât oricând. Nu furați de modele culturale sau de construcții ale unui progresism guraliv. Ci de copii, de liniștea lor în așteptarea vieții. O liniște neliniștită, gureșă și plină de tensiune altfel, dar liniște. Pentru aceea înainte de căuta pe Google soluții ori informații pe bloguri, căutați la ochii lor, sursă de inspirație nelimitată.

Pr. Constantin Necula